

Republika Hrvatska
Općinski sud u Požegi
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-250/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi, po sucu Anamariji Kovačević Turac, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužiteljice Jelene Brus, OIB: 54311360791, iz Požege, Matije Antuna Relkovića 2, zastupane po punomoćniku Dominiku Brekalu, odvjetniku iz Požege, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, OIB: 87939104217 zastupani po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, radi isplate, nakon glavne rasprave održane 17. rujna 2026. u nazočnosti tužiteljice i punomoćnika tužiteljice, a u nenazočnosti punomoćnika tuženika, 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl. 6. stavak 6.1. Ugovora o kreditu br. 758526, sklopljenog dana 21.08.2008. godine između tužiteljice i tuženika, potvrđenog dana 25.08.2008. godine po javnom bilježniku Anti Brekalu iz Požege pod br. OV-14693/08, u dijelu odredbe koji glasi: „Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kuna naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, OIB: 87939104217 da tužiteljici Jeleni Brus, OIB: 54311360791, iz Požege, Matije Antuna Relkovića 2, u roku od 15 dana isplati iznos od 154,17 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 25.08.2008. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 364,34 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Odbija se tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate u kojoj je navela da su dana 21.08.2008. godine tužiteljica i tuženik sklopili Ugovor o kreditu br. 758526, potvrđen dana 25.08.2008. godine po javnom bilježniku Anti Brekalu iz Požege pod br. OV-14693/08, prema kojem je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti u iznosu od 23.799,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 7 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima.

1.1. Predmetnim tipskim Ugovorom u čl. 6., stavak 6.1. navedeno je da naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita jednokratno iznosi 1,10% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kuna, te da se naplaćuje neposredno prije isplate. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 27.08.2008. godine naplatio tužiteljici naknadu za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 1.161,56 kuna, a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 154,17 EUR.

1.2. O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja. Naime, tužiteljici nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao

nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takovu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.3. Tužiteljica predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl. 6. stavak 6.1. Ugovora o kreditu br. 758526, sklopljenog dana 21.08.2008. godine između tužiteljice i tuženika, potvrđenog dana 25.08.2008. godine po javnom bilježniku Anti Brekalu iz Požege pod br. OV-14693/08, u dijelu odredbe koji glasi: „Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kuna naplaćuje se neposredno prije isplate kredita, te se nalaže se tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 154,17 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 25.08.2008. godine do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je prije svega istakao prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi, budući da su stranke sporazumno ugovorile mjesnu nadležnost suda u Zagrebu. Navodi da je Ugovorom o kreditu br. 758526 od 21. 8. 2008. u čl. 11. t. 3. propisano je da ugovorne strane za sve sporove proizašle iz predmetnog Ugovora i u vezi s njim ugovaraju nadležnost suda u mjestu sjedišta Kreditora (u Zagrebu). Odredbom članka 70. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991 - 89/2014, dalje: ZPP) dopušten je ovakav sporazum mjesne nadležnosti suda ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost suda. S obzirom da u konkretnom slučaju nije propisana isključiva mjesna nadležnost, valjan je sporazum o mjesnoj nadležnosti te je jedino i isključivo, sukladno gore navedenom, u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu kao stvarno nadležan prvostupanjski sud. Tuženik dostavlja odluku Vrhovnog suda RH broj Gr1 238/12-2 od 2. travnja 2012. u kojoj je odlučeno da „su stranke imale pravo u skladu s odredbom čl. 70. st. 2. ZPP ugovoriti mjesnu nadležnost suda koji je mjesno nadležan prema toj odredbi. Tu su mogućnost stranke iskoristile ugovorivši mjesnu nadležnost Općinskog suda u Sesvetama na čijem području se nalazi sjedište tuženika“. Nadalje, tužiteljica ničim nije potkrijepila svoje tvrdnje da je ugovor sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu te da se o mjesnoj nadležnosti nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica dokazala postojanje isključive mjesne nadležnosti drugog suda, tuženik predlaže Naslovu da se oglasi mjesno nenadležnim za suđenje u ovom predmetu te da spis predmeta dostavi stvarno i mjesno nadležnom sudu u Zagrebu.

2.1. Također, tuženik prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva ističe prigovor zastare predmetnog potraživanja. Tužiteljica je predmetni parnični postupak pokrenula tužbom dana 17. 10. 2025. pa tuženik prigovara zastari utuženog iznosa s osnova stjecanja bez osnove sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 126/21, dalje kao: „ZOO“). Prema čl. 215. st. 1. ZOO-a, zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Prema navedenom, zastara počinje teći prvoga dana dospelosti tražbine. Dalje, u čl. 1111. st. 1. istog Zakona navodi se da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema navedenom, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja. Dakle, o tog trenutka stjecatelj

je dužan vratiti ono što je stekao, a osiromašeni ima pravo zahtijevati vraćanje onoga što je stjecatelj stekao. Takav pravni stav o početku tijeka zastarijevanja kondikcijskih zahtjeva desetljećima je dijelila i naša sudska praksa. Tako je i sam Vrhovni sud Republike Hrvatske (Dalje: VSRH) konzistentno tijekom desetljeća zauzimao stajalište da dospelost stečenog bez osnove nastupa u trenutku stjecanja, a od kada je imovina stjecatelja povećana. Zastarni rok u vezi navedenog je opći zastarni rok od 5 godina od dana stjecanja, a s obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 17.10.2025., osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina od dana kad je tuženik stekao uplatu predmetnog iznosa naknade od strane tužitelja. Tuženik se ovim putem očituje na pogrešno pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020 (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počeo teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

2.2. Tuženik prigovara načinu na koji je tužiteljica odredila vrijednost predmeta spora u ovoj tužbi. Naime, tužiteljica u svojoj tužbi zahtijeva isplatu iznosa od 154,17 eura, dok kao vrijednost predmeta spora neosnovano označava iznos od 1.340,50 eura. Iako tužiteljica ističe deklaratorne i kondemnatorne zahtjeve, iznos vrijednosti predmeta spora mora odgovarati samo kondemnatornom dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu iznosa. Drugim riječima, ovdje se radi o dva zahtjeva koji ima dvije komponente — jednu deklaratornu (utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi) i jednu kondemnatornu (izvršenje obveze, tj. isplata tražbine), s time da je deklaratorni preambul (prethodni deklaratorni zahtjev) nužna pretpostavka za kondemnatornu presudu. To znači da tužiteljica prvo traži da sud utvrdi postojanje prava (deklaratorni zahtjev), a zatim traži od suda da temeljem tog utvrđenja naloži tuženiku isplatu novčanog iznosa (kondemnatorni zahtjev).

2.3. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti; da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva, da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Članak 6. 1. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužiteljica tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je iznos naknade za odobrenje kredita jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,10%. Dakle, odredba u Ugovoru je jasno postavljena i smještena na vidljivo mjesto, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovima ili uključene u fusnotu. Da je odredba o naknadi za obradu i administraciju kredita jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio Ugovora i u njemu je izričito navedena. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. Također, tužiteljica nije potkrijepila niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužiteljica nije imala utjecaja. Svi ugovori o potrošačkom kreditu koje tuženik sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni su individualnim okolnostima tog korisnika.

Stoga, ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju se po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti. Isto tako tužiteljica je u svakom trenutku imala mogućnost odabrati neki drugi model kredita koji je bio dostupan na tržištu u to vrijeme. Također, Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepošteno ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Također, potrebno je istaknuti odredbu članka 83. Zakona o zaštiti potrošača, koja propisuje da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Dakle, kako Direktiva, tako i ZZP utvrđuju kriterije na temelju kojih se ocjenjuje poštenost ugovorne odredbe. To znači da je i u ovom konkretnom slučaju nužno razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja ovog ugovora o kreditu. U odnosu na navedeno, tuženik ističe da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknada za obradu i osiguranje kredita.

2.4. Slijedom navedenog, tuženik po punomoćniku predlaže da Naslov po provedenom postupku odbije tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan i obveže tužiteljicu na plaćanje prouzročenih parničnih troškova tuženiku zajedno s pripadajućim zateznim kamatama po stopi sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima tekućim od dana donošenja presude u ovom predmetu.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu br. 758526 od 21.8.2008. i podatak o naplaćenju naknadi za obradu kredita HPB d.d. od 16.9.2025., te ostale priloge i podneske spisu i saslušao tužiteljicu osobno u svrhu dokazivanja.

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14. i 70/19. - dalje: ZPP) ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Sud smatra da prigovor tuženika mjesne nenadležnosti ovoga suda nije osnovan.

5.1. Tuženik je naveo da je Ugovorom o kreditu br. 758526 od 21. 8. 2008. u čl. 11. t. 3. propisano je da ugovorne strane za sve sporove proizašle iz predmetnog Ugovora i u vezi s njim ugovaraju nadležnost suda u mjestu sjedišta Kreditora (u Zagrebu). Odredbom članka 70. Zakona o parničnom postupku (NN 53/1991 - 89/2014, dalje: ZPP) dopušten je ovakav sporazum mjesne nadležnosti suda ako zakonom nije

određena isključiva mjesna nadležnost suda. S obzirom da u konkretnom slučaju nije propisana isključiva mjesna nadležnost, valjan je sporazum o mjesnoj nadležnosti te je jedino i isključivo, sukladno gore navedenom, u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu kao stvarno nadležan prvostupanjski sud. Nadalje, tužiteljica ničim nije potkrijepila svoje tvrdnje da je ugovor sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu te da se o mjesnoj nadležnosti nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica dokazala postojanje isključive mjesne nadležnosti drugog suda, tuženik predlaže Naslovu da se oglasi mjesno nenadležnim za suđenje u ovom predmetu te da spis predmeta dostavi stvarno i mjesno nadležnom sudu u Zagrebu.

5.2. U odnosu na istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Požegi tužitelj se očitovao da je ovaj prigovor na način da se protivi opravdanosti prigovora mjesne nenadležnosti naslovnog suda, jer je o prorogacijskoj klauzuli (o mjesnoj nadležnosti) u korist registriranog sjedišta banke stav zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 5. studenog 2020., poslovni broj Su IV-308/2020, na način da je istakao da je to klauzula o kojoj se nije posebno pregovaralo, a ista je ništena ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, imajući u vidu vrijednost predmeta spora, udaljenost između prebivališta tužiteljice (potrošača) i sjedišta tuženika (banke), mogućnost dolaska na sud (u mjeri da taj trošak i način dolaska stranku odvrati od bilo kakvog prigovora ili pravnog lijeka ili tužbe), opće imovno stanje potrošača i druge bitne okolnosti. Smatra da se ima primijeniti čl. 59. Zakona o parničnom postupku koji kaže da je za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti nadležan i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Naime, sukladno odredbi članka 8. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine broj: 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 125/11., 152/11., 111/12., 68/13., 110/15., 40/19., nastavno ZTD) u sudski registar se upisuje podružnica, a ne poslovna jedinica pa poslovna jedinica kao takve ne može ni biti upisana u sudski registar. Međutim, tuženik ima upravo u Požegi poslovnu jedinicu (za koju ne postoji zakonska obveza upisa u sudski registar) kako to proizlazi iz podataka koji su vidljivi na Internet stranici tuženika i iz kojih je vidljivo da tuženik na svojim internet stranicama navodi pod svojom poslovnom mrežom Poslovnica Požega, Cehovska ulica 8. Spor je nastao upravo povodom djelatnosti poslovne jedinice u Požegi, a što je vidljivo iz samog predmetnog ugovora o kreditu, a s obzirom da je tužiteljica isti sklopila u Požegi, gdje je isti kod javnog bilježnika u Požegi i solemniziran.

5.3. Iz uvida u Ugovor o kreditu br. br. 758526 od 21.8.2008. utvrđeno je da je ugovoreno da je u slučaju spora nadležan sud u Zagrebu (čl. 11.3.). Nadalje iz predmetnog Ugovora proizlazi da su tužiteljica i tuženik sklopili Ugovor o kreditu, a koji ugovor predstavlja potrošački ugovor, te se za mjesnu nadležnost stoga primjenjuju odredbe Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 09/15, 78/15, 102/15, 52/16).

5.4. Prema odredbi čl. 19.I st.1. Zakona o potrošačkom kreditiranju, u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge

ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište.

5.5. Imajući u vidu da je ugovorni odnos nastao 2008. godine, imaju se primijeniti i odredbe Zakona o zaštiti potrošača – dalje ZZP iz 2007. godine a ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07 i 75/09.) Prema odredbi čl. 96 ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formiranog standardnog ugovora trgovca. Propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Navedeni zakon usklađen je s Direktivom Vijeća EEZ br. 97/13 od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima.

5.6. O prorogacijskoj klauzuli (o mjesnoj nadležnosti) u korist registriranog sjedišta banke je zauzeo stav i Vrhovni sud Republike Hrvatske na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog online 5. studenog 2020., Zaključak poslovni broj: Su IV-308/2020, na način da je istakao da je to klauzula o kojoj se nije posebno pregovaralo, a ista je ništena ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, imajući u vidu vrijednost predmeta spora, udaljenost između prebivališta tužiteljice (potrošača) i sjedišta tuženika (banke), mogućnost dolaska na sud (u mjeri da taj trošak i način dolaska stranku odvraća od bilo kakvog prigovora ili pravnog lijeka ili tužbe), općeimovno stanje potrošača i druge bitne okolnosti.

5.7. U konkretnom slučaju Ugovor o kreditu je sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu. Stoga se ima smatrati da na ugovornu odredbu o mjesnoj nadležnosti, a koja je bila unaprijed formulirana od strane tuženika, tužiteljica nije imala nikakav utjecaj na njen sadržaj. Na tužitelja kao potrošača se primjenjuju odredbe ZZP-a, a prema kojima pravna posljedica takovih ugovornih odredbi propisana je čl. 102 st. 1. ZZP-a ("Narodne novine", broj: 79/07) kojom je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

5.8. Stoga, mišljenje je suda, a uzimajući u obzir da je spor pokrenut radi ostvarivanja prava tužiteljice iz potrošačkog Ugovora, kao i okolnosti prilikom sklapanja Ugovora, da odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, a obzirom na to da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i koja je sastavljena od strane tuženika, a sve sa svrhom da se nadležnost za sve sporove iz ugovora povjeri sudu svoga sjedišta, a time si ostvari pogodnost i bitno manje troškove, dok istodobno tužitelj ne prebiva u mjestu sjedišta tuženika i takva odredba je za njega otegotna obzirom na udaljenost između mjesta prebivališta

tužiteljice (Požega) i sjedišta tuženika (Zagreb) i uzrokuje znatnu procesnu neravnotežu između stranaka.

5.9. Zbog svega iznesenog sud smatra da među strankama nije bila sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70 st. 1-4 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07 – Odluka US RH, 84/08, 96/08 – Odluka US RH, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19.)

5.10. Na tužiteljicu se u pogledu mjesne nadležnosti primjenjuju odredbe Zakona o potrošačkom kreditiranju prema kojima je mjesno nadležan sud mjesta gdje potrošač ima prebivalište. U ovoj pravnoj stvari tužiteljica ima prijavljeno prebivalište u Požegi za koje područje je nadležan Općinski sud u Požegi, to je za postupanje u ovoj tužbi mjesno nadležan Općinski sud u Požegi.

5.11. Stoga je prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda valjalo kao neosnovan odbiti i odlučiti kao u izreci rješenja.

6. Po prigovoru tuženika sud je na pripremno ročištu utvrdio vrijednost predmeta spora u iznosu od 154,70 eura.

7. Predmet spora je utvrđenje ništetnim odredbe iz čl. 6. stavak 6.1. Ugovora o kreditu br. 758526, sklopljenog dana 21.08.2008. godine između tužiteljice i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi da se naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita jednokratno 1,10 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kuna, naplaćuje neposredno prije isplate kredita, te isplata iznosa od 154,17 eura na ime naknade za obradu kredita.

8. U postupku je sporna osnova tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja i tijek zatezne kamate.

9. U postupku nije sporno da su dana 21.08.2008. godine tužiteljica i tuženik sklopili su Ugovor o kreditu br. 758526 prema kojem je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti u iznosu od 23.799,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke.

9.1. Nije sporno da je u čl. 6. st.6.1. Ugovora ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita jednokratno 1,10 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kuna i da se naplaćuje neposredno prije isplate kredita.

9.2. Dana 28.8.2008. naplaćena je tužiteljici ova naknada za obradu zahtjeva u iznosu 1.161,56 kuna što preračunato u EUR po fiksnom tečaju 7,53450 iznosi 154,17 eura. O navedenom je tuženik dostavio podatak dana 18.9.2025. godine, a tuženik u postupku ne osporava visinu tužbenog zahtjeva.

10. Na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko odredbe kredita o naknadi za obradu kredita, te statusa tužitelja kao potrošača, sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala da je u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu radila u kladionici "Žderić" i nije bila nositelj obrta niti kakve druge poslovne djelatnosti. U banci tuženika su joj ponudili samo kredit u CHF i objasnili joj iznos kredita, pojedine rate i rok trajanja i nije mogla pregovarati o pojedinim odredbama ugovora niti su joj objašnjavali pojedine

odredbe. Spominjalo se da će platiti nekakvu naknadu, ali nije mogla birati. Iskazala je da joj nisu objašnjavali odredbu o naknadama, jednostavno je bilo da samo uzmi ili ostavi, iako joj ta odredba o naknadama nije bila posebno jasna. Pročitala je ugovor prije potpisivanja. Iako je ekonomist, srednja stručna sprema, njeno školovanje joj nije pomoglo u razumijevanju samog kredita i odredbe o naknadi. Naknadu je platila jer je sve bilo uključeno u iznos kredita.

11. Iz provedenog dokaznog postupka sud zaključuje da tužiteljica ima status potrošača jer je zaključila ugovor kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene poslovnoj ili poduzetničkoj djelatnosti. Okolnost da je tužiteljica ekonomist ne umanjuje činjenicu da su sporne odredbe ugovora o kreditu bile unaprijed formulirane od strane trgovca i da tužiteljica nije imala utjecaj na njihov sadržaj, dakle radi se o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te tužiteljica nije o naknadi mogla pregovarati niti je bila informirana o tome na što se naknada odnosi.

12. Odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/2007 - dalje ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, što tuženik tijekom ovog postupka nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

14. Iz sporne odredbe ugovoru o kreditu nije vidljivo koju stvarnu uslugu/troškove tužiteljica podmiruje tuženiku plaćanjem iste, a niti tuženik tijekom postupka nije iznosio nekakve konkretne tvrdnje koju to stvarnu vrijednost plaćanjem naknade tužiteljica tuženiku podmiruje, već je samo pozivao se na svoje akte koji reguliraju materiju kreditiranja (opće uvjete) kojima je predmetna naknada bila regulirana i koje odredbe su implementirane u ugovor o kreditu. tuženiku podmiruje, već je samo pozivao se na svoje akte koji reguliraju materiju kreditiranja (opće uvjete) kojima je predmetna naknada bila regulirana i koje odredbe su implementirane u ugovor o kreditu.

14. 1. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo. Tužiteljica nije mogla pojedinačno pregovarati o naknadi za

obradu kredita i visini te naknade čime je ova odredba ništetna (o čemu se izjasnio i Vrhovni sud RH na sastanku predsjednika Građanskih odjela Županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 5. studenog 2020.). Obzirom da je tužiteljica na temelju članka 2.3. Ugovora o kreditu platila tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužiteljice, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 2.3. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača.

15. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak čl. 6. stavak 6.1. Ugovora o kreditu koji glasi: „ Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,10 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kuna naplaćuje se neposredno prije isplate kredita", te dosudio tužiteljici utuženi iznos od 154,17 eura koliko je tužiteljica nesporno isplatila tuženiku po ovoj osnovi.

16. Dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice i zatezne kamate kako je propisano odredbom čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

16.1. Sud je odredio tijek zakonske zatezne kamate počev od plaćanja naknade za obradu kredita, a ne od podnošenja tužbe jer je tuženik koristio nepoštenu ništetnu odredbu prilikom sklapanja ugovora tako da se isti može smatrati nesavjesnim stjecateljem pa na stečeni novčani iznos po čl. 1115 ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana stjecanja (plaćanja te naknade). Naknada je naplaćena 27.8.2008. što je nesporno između stranaka, pa su dosuđene zatezne kamate tekuće od 28.8.2008. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavak 2. ZOO-a.

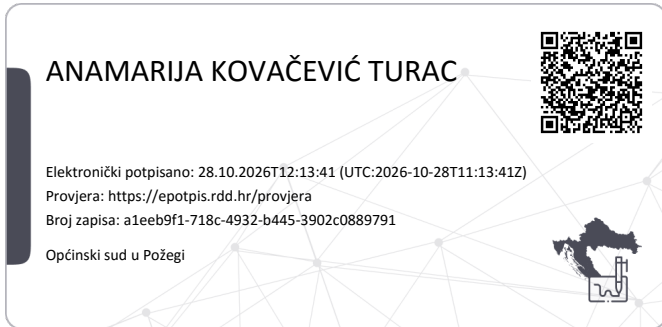
17. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 6. stavak 4. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restituciji, a na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a.

18.1. Tužiteljici su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku i to za sastav tužbe 50,00 eura, sastav podneska od 23.12.2025. u iznosu od 50,00 eura, zastupanje na ročištu 23.4.2026. i 17.9.2026. u iznosu od 50,00 eura za svako ročište i trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 25,00 eura, što uz obračunati PDV od 25% iznosi 281,25 eura. Također joj je priznat trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu 53,09 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu 30,00 eura, pa ukupno dosuđen trošak iznosi 364,34 eura.

19. Stoga je odlučeno kao u izreci presude.

U Požegi 28. listopada 2026.

Sudac:
Anamarija Kovačević Turac

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Odvjetnik Dominik Brekalo, Požega
2. Odvjetnik Jurica Barbarić, Vinkovci

Broj zapisa: **9-3088f-4f0ef**

Kontrolni broj: **06faa-2e82d-fd095**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.